

Ah, to je dekliški zbor,  
stoječ do roba odra,  
čakamo, da nas objame kot sladek val,  
a nas zaneso samo zvoki silne pesmi,  
ki navduši — in razžalosti.

## NEBO MI RECI

Aco Šopov

Reci mi: Nebo. Moje nebo.  
Reci mi: Nebo tišine.  
In jaz, stebelce v temnem gozdu krvi,  
se bom iztrgal z vso svojo večno nemočjo  
in zrasel visoko, visoko, visoko,  
visoko kot topla človeška zenica,  
postal bom nebo, tvoje nebo,  
nebo Danice.  
Samo, ne govori mi, da sem slab,  
ne govori, prešibak si,  
da bi še travam pogledal v oči,  
ne govori, da od trav  
šume v meni samo najkrhkejše.  
Skrij, zamolči danes resnico  
za neki jutri, bolj današnji od današnjega.

Reci mi: Nebo. Moje nebo.  
Reci mi: Nebo tišine.

## V SLEHERNEM OČESU

Gogo Ivanovski

V slehernem očesu najdemo drobec razumevanja.  
Oči so most mavrice,  
ki spaja skrivnosti ljudi  
v tihem oplojevanju.

O, ne rušite mostu,  
da ne ostanemo sami  
pred reko, zlovešče zgrbljeno,  
zaneseno v neukročenem valovanju.

Otroke so nas učili:  
Ne hodite sami k vodi,  
ne hodite sami k vodi.

## SLEHERNO NOČ

Srbo Ivanovski

Sleherno noč te odnašam daleč od vsakdanjih predmetov:  
daleč od ogledala,  
igel,  
razbitih oken,  
daleč iz tesne sobe  
natrpane s stoli,  
daleč zelo daleč.

Spuščam te v travo, da utoneš v njej,  
da se porodiš sveža iz nje,  
umita z roso bližajočega se svita.  
Kakor iz marmorja si,  
toda topla.  
Topla kot šumljanje jezera.  
Vzdigni se v travi,  
da vidiš kače,  
kače skrbi, ki naju bodo tiho zapustile,  
da se z mrakom spet vrnejo.  
Nasloni se in glej, kako odpira pred nama  
dolina zeleno dno.